

ΚΥΡΙΑΚΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

π ο ι ή μ α τ α

Ώδι στη Νεφέλη

ΚΥΡΙΑΚΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ποιήματα

Ώδι στη Νεφέλη

ΩΔΗ ΣΤΗ ΝΕΦΕΛΗ

Copyright © 2010 Power Publishing Ltd
Συγγραφέας: Κυριάκος Δ. Παπαδόπουλος
Εξώφυλλο: Άννα Παπαδοπούλου

ISBN: 978-9963-688-

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή η μετάδοση του βιβλίου ή μέρους του με οποιοδήποτε μέσο και σε οποιαδήποτε μορφή χωρίς τη γραπτή άδεια του συγγραφέα.

Μια έκδοση της

Κυριάκου Μάτση 1, 6ος όροφος,
1082 Λευκωσία, Κύπρος
Τηλ.: (357) 22 765 999, Φαξ: (357) 22 765 909
www.power-books.net

αφιερωμένο στην εγγονή μου

Απόγε ο κόσμος έσκυγε και μαγεμένος σώπασε για να σ' ακούσει, Νεφέλη. Σαν ένα τίναγμα ζωής από το θαυμαστό παραμύθι του ανθρώπου ήρθες για να αλλάξεις κάτι, ήρθες για να δώσεις μια άλλη διάσταση στη θεώρηση της αγάπης. Βλέμμα, μοναξιά, αιώρηση, μουσικές νότες από ένα χαίδεμα κι άλλα τόσα σκιρτήματα χωμένα στο ροζ, στο πανέμορφο πουπουλένιο ροζ της ανατολής σου. Κι εγώ, βυθισμένος στη Δύση με το κόκκινο σαν αίμα δειλινό στο μέτωπο, για χάρη σου πάω ενάντια στο χρόνο, περπατώ προς την ανατολή για να συναντήσω εσένα Νεφέλη, να μυρίσω τα μαλλιά σου που μοσχοβολάνε άνοιξη, να νιώσω εσένα, αγαπούλα, ελπίδα μου. Δεν θέλησα να καταλάβω τίποτε άλλο, δεν πάσκισα να βρω κρυφά νοήματα και να αναλύσω συναισθήματα. Αφέθηκα στο μπλε των ονείρων σου, στην κραυγή σου, στο βλέμμα σου, στην αιώρηση της ύπαρξής σου, στο φως σου, στον ουρανό σεβριρισμένο με τη μοναξιά μου. Ανάμεσα σε τόσο κόσμο, μόνος με σένα. Η αναπνοή σου χωνότανε μέσα στην ψυχή μου, την ένιωθα ανάμεσα στα στήθη μου να κουρνιάζει εκεί, ώσπου να γίνει ζωή και να εισχωρήσει βαθιά στο σώμα μου. Τώρα ξέρω. Όταν θα φύγω, θα είμαι εδώ. Όταν θα αποδημήσω, θα υπάρχω στην αύρα σου.

*Γλυκά το χιόνι πέφτει έξω, σαν μουσική χωρίς φωνή,
άσπρισε ο νους κι η φύση, σάμπως και όλα έχουν σβήσει,
Μείναμε μόνο εγώ κι εσύ.*

Έλα, γλυκιά μου. Έλα να σε σεργιανίσω στον κόσμο που έκτισα εγώ για σένα. Θα σε πάρω απ' το χέρι και βήμα βήμα θα σου εξηγήσω την ιστορία του οίνου, την ιστορία μου. Θα σου πω για την πονεμένη ιστορία της χώρας, όπου θα σεργιανίσεις, για τον άγιο οίνο, την αγία άμπελο, για το Κύπριο Νάμα, το πιο ένδοξο κρασί της οικουμένης θα σου πω. Έλα να σε γνωρίσω με τον άγγελο φύλακά σου, καμωμένο από φτερό κι από φως, να πιάσεις κουβέντα με το μικρό καλικαντζαράκι, έλα να περπατήσουμε μαζί στη γειτονιά τους και να αγναντέγουμε τους ουρανούς τους, να κάνουμε μια ευχή με το πρώτο πεφταστέρι.

*Μια μαγεία είσαι απ' το αύριο,
από φτερό κι από φως καμωμένη,
ελπίδα που τρεμουλιάζει στον άνεμο,
σαν ξυπόλυτο παιδί, μαγεμένη.*

Έλα να σε πάω στην Καυκάλα, να γνωρίσεις τη σιωπηρή Μαρίνα, ν' ακούσεις τις μουσικές των ανέμων, να ζήσεις τα μυστήρια των θαλάσσιων σπηλιών.

*Έσκυψε ο ουρανός και χάιδεψε το αφρισμένο κύμα,
ο βράχος έγινε η καρδιά κι η θάλασσα το αίμα,
και μουσικές αγέρωχες ο άνεμος σκορπούσε
καθώς μες τα μαλλιά σου έπαιζε και σε γλυκοφιλούσε.*

Θα γίνεις ύστερα η μικρή πριγκίπισσα στο Βουφαβέντο που θα αντισταθεί στις μεγάλες στρατιές των ξένων,

αναμένοντας την αληθινή ιστορία του βασιλιά Ισαάκιου. Και καθώς το ταξίδι στο μεγάλο κόσμο της μικρής πατρίδας θα σε συνεπαίρνει, θα πιάσεις κουβέντα με τη μικρή Μαρία Συγκλητική και θα κλάμεις μαζί της με πύρινα δάκρυα αγναντεύοντας με νόστο τα μπαλουάρδα της Λευκωσίας.

*Δώσε μου δρόσο για να πω, ή δώσε μου φαρμάκι
μην βρω κι εγώ αναπαμό, μην γιατρευτώ λιγάκι.*

Αχ, δεν ξέρεις πόσο περιμένω να ονειρευτούμε μαζί, να μετροφυλίσουμε μαζί την ελπίδα μέσα από τα όνειρά μου που θα γίνουν και δικά σου. Αχ, δεν ξέρεις πόσο προσμένω τη στιγμή που θα κληρονομήσεις χιλιάδες σελίδες αγάπης, που θα διαβάζεις μεθυσμένες ιστορίες και στα μάτια σου ο γέρο παππούς θα μεταμορφώνεται σε πρίγκιπα των παραμυθιών. Γιατί, μόνο εσύ, ναι, μόνο εσύ έχεις αυτή τη δύναμη να με μεταμορφώσεις σε κάτι καλύτερο από αυτό που είμαι. Κι εκεί καθώς θα σεργιανίζεις μες στα αμπέλια μ' ένα φουρέλι στα μαλλιά και με τον παππού στην αύρα σου, θα σε κυνηγούν αγγέλοι.

*Βροχή από άστρα στα μαλλιά σου,
σαν χρυσό, σαν ασήμι η δύση,
ο πόθος ζητάει, θέλει να ζήσει
συναντήσεις αγγελικές στη γειτονιά σου.*

Μόλις γεννήθηκαν σου έστειλα την Καλλιόπη, την Πολύμνια, την Ουρανία και τη Μελπομένη. Ήταν όλες

ερωμένες μου γι' αυτό σου τραγούδησαν με την υυχή τους. Ακόμη περιμένουν για να τις δεχτείς, η Ευτέρπη, η Θάλεια, η Τερψιχόρη, η Κλειώ και η Ερατώ, με τις οποίες έζησα τόσες ωραίες στιγμές, πότε εγώ στην αγκαλιά τους, πότε εκείνες στη δική μου.

Με ένα κόκκινο φουρέλι, με μαλλιά να μυρίζουν άνοιξη, θα περπατάς προς τον αέρα. Αλλά εκείνος όλο και θα σε σπρώχνει, θα θέλει να σου βγάλει τα ρούχα, να μείνεις γυμνή απέναντί του για να μαζέψει την άνοιξη που κρύφτηκε μέσα σου. Εσύ όμως κοίταζε τους ανθρώπους κατάματα, μη φοβηθείς, κάνε τη ματιά σου ένα αγκάδι στο μάτι τους, που μπορεί να φύγει μόνο τότε, όταν εκείνοι γίνουν καλύτεροι. Άνθρωποι από δω, άνθρωποι από κει, παντού άνθρωποι και μετά η σιωπή των ματιών σου. Νιώθω τον αέρα να έχει τρυπώσει μέσα μου, υγραίνει τα μάτια μου, τα κάνει δάκρυ φανερώνοντάς σου το ζάγρυπνο όνειρό μου. Και τότε θα σε πάω σε ένα κάμπο γεμάτο μαργαρίτες, θα σου τις αποδέσω στη ποδιά και θα σου μολογήσω εκείνο που έχω μέσα μου, θα σου πω τη διαθήκη μου μέσα από τις σελίδες του βιβλίου που σε γέννησε. «Μη μαδάς μαργαρίτες» είναι ο τίτλος του, αυτή θα είναι και η συμβουλή μου. Γιατί η ευτυχία βρίσκεται στα χέρια, στο νου και στη σκέψη σου, δεν γεννιέται ούτε πλάθεται με ευχές.

*Μη μαδάς μαργαρίτες υυχή μου. Μν!
Κι ας σε πνίγει η αγάπη, κι ας η φύση ανθεί.
Ένα μεράκι η αγάπη που σε κάνει κερί,
στάζει και λιώνει σαν νοτιά το πρωί.*

Κι όταν, γλυκιά μου, οι άνοιξες θα πληθαίνουν κι εσύ θα λούζεσαι στη θάλασσα με το φεγγαρόφωτο, κι όταν διαβάσεις όλα τα βιβλία, όλη την ιστορία, κι όταν θα ρουφήξεις τη ζωή και γευτείς την πίκρα της απογοήτευσης, τη σκληράδα της γευτιάς, την προδοσία και την αγνωμοσύνη, όταν το δάκρυ θα σου θυμίσει θάλασσα, τότε θυμήσου τη σκληροτράχηλη αγράμπελη, θυμήσου το μεθύσι του οίνου, το μεθύσι της αγάπης και τα παραμύδια μου. Σου τα φυλάγω μαζί με την αγάπη μου.

*Το παραμύδι όμως ζωντανεύει, παίρνει σάρκα,
αγγελικά φτερουγίσματα σε παίρνουνε στ' άστρα,
νεράιδες σε λούζουνε, νύφες σου μιλούνε,
χιλιάδες άστρα πέφτοντας τα χείλη σου φιλούνε.*

Και τότε εσύ θα είσαι ευτυχισμένη κι εγώ μέσα στην αύρα σου θα χαμογελώ αιώνια μεθυσμένος από κρασί και από αγάπη.

ΜΕΡΟΣ Α

(Κυπριακός Κύκλος)

ΚΥΡΙΑΚΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

το τραγούδι του Φλώρου

(από το βιβλίο 'Δραγονμάνος, ψυχή φυλακισμένη')

Έρτεν η ώρα τζι' η στιγμή ν' αμπλέγουν οι ραγιάδες
οπούχουν δύναμη πολλήν, ο Σάχης τζι' οι Αγάδες,
να κάνουν πέρα, να σταθούν κούσουλοι τζιαι παπάδες,
τον λλο' μου τούτον που θα πω, ν' ακούσουν οι αφεντάδες:

Το φως του νήλιου φτάνει μας, φτάνει μας τζιαι κανεί μας,
μα με φτωσιόι με πλούσιοι παίρνουμε το μαζί μας.
Αδδρώποι ούλλοι είμαστεν, γέννημα που τη γη μας,
ούλλοι γεννιούνται τίτσιροι τζι' ούλλους η γη χωρεί μας.

Ο της Κύπρου Ισαάκιος Κομνηνός (από το βιβλίο *“Ισαάκιος Κομνηνός, ο αντισταυροφόρος”*)

Όλοι οι ισχυροί της γης, άγιοι και πολεμάρχες,
οι του σταυρού και των αρμάτων καπεταναίοι,
σταυροφόροι υποκριτές και βασιλείς του σκότους,
άρχοντες της γης και του παρά, απ’ Ανατολή και Δύση,
αφού τον πρόδωσαν στα φανερά τον βγάλανε προδότη.
Τον αλυσόδεσαν οι δήμιοι μιας χριστιανικής απάτης,
τον σπίλωσαν, τον σταύρωσαν, τον είπανε βρομιάρη.
Κι έσπειραν γέμα στα βιβλία ξένοι και δικοί.
Κι από τότε, χρόνια πολλά μετά, δουλοπρεπεείς δάσκαλοι,
χωρίς αιδώ, οι ημιμαθείς, σπιλώνουν το όνομά του.
Κι απά στη μνήμη του αιώνες τώρα βρυχιέται
ένα εγγλέζικο γωριάρικο λιοντάρι.

Αγόρι της φωτιάς

(από το βιβλίο 'Για την πατρίδα και τον έρωτα')

Αγόρι της φωτιάς, η αγάπη έκλαψε απόψε και για σένα,
η δύση ευώδισσε γλυκά, έβαψε το βλέμμα σου με γαίμα.
Στέναζε ο άνεμος, βόγκηξε η γης,
ήτανε η σκέψη σου θαρρείς,
που έτρεχε αλήτικα, ωσάν τρελή αγαπώντας παθιασμένα.

Δρόμος πουθενά, καρφιά κι αγκάδια σ' έχουν κλείσει,
τα περιστέρια τα λευκά, που τόσο έχεις αγαπήσει,
ήρθαν οι ξένοι αποβραδής,
και πριν προλάβεις να τα δεις,
μεσ' τα όνειρά σου τα 'χουν πνίξει.

Με ξεσκισμένη την γυχή. Κι ο αέρας καμτσίκι
Στον δρόμο των αθανάτων τρέμει η Γης;
Η αγωνία δεν έχει τελειωμό και η φωνή σου τρέμει.
Πρέπει κάποιος να κάνει την αρχή. Εσύ!
Πήγαινε λοιπόν! Μην αργείς να πας εκεί που πρέπει

Ανάμνηση

Αργό ένα ποτάμι,
το δολό του πρόσωπο μια άγνοια.
Αμείλικτο φως ξεσκεπάζει τη γύμνια,
κι εκείνο χωρίς ντροπή αργεί να προχωρήσει.
Νωχελικό σαν άνθρωπος με κορεσμένες
αισθήσεις,
φτύνει στην όχθη το σαρκασμό του,
κι ύστερα τραβά αργά και πάλι
σαν άνθρωπος ασυγκίνητος για το χαμό του.

Μυστήριο

Στο προσκεφάλι
η νύχτα μ' έπνιξε.
Στο περιγιάλι
οι εκμυστηρεύσεις της άμμου.
Στο σπίτι
ένα ρολόι αποξεχάστηκε.
Ο έναστρος ουρανός ένα μυστήριο,
δεν αλλάζει πρόσωπο
σαν να 'χει πυρετό.

Σκουριασμένες αξίες

Σκιές με άπλετο φως, γιομάτες σκότος.
Το άγχος κερδίζεται με αγώνες σαν παράσημο.
Είμαι άνθρωπος, είπε. Δεν γέλασε,
μα ήταν τόσο σαρκαστικός ο τόνος της φωνής του.
Αγάπη. Ζωή. Αίμα. Όλα παίζονται στα ζάρια.
Οι αξίες σκουριάσανε. Η αγάπη έγινε χρήμα.
Λόγια αλόγιστα, σφαίρες τρελές που πυροβολούνε τη ζωή,
γυχές νοσταλγικές με πνοή αρχαίας κουλτούρας
σε ιζηματογενή ανθρωπίνα απολιθώματα.
Κι έτσι όλοι περιμένουν,
περιμένουν με πίκρα
τη σκαπάνη ενός άλλου αιώνα.

Στο τέλος κάθε δρόμου κι ένας σταυρός.
Αναθυμιάσεις στις δορυβάδεις πολιτείες.
Εκεί, όπου το αίμα μεταλαμβάνεται σε ναούς
οι ζωντανοί χειροκροτούν τους δολοφόνους.

Όταν

Όταν πια θα 'χουμε χορτάσει από αγώνες μάταιους,
όταν θα 'χουμε δάγει όλους τους ήρωες,
βγάζοντας άναρδρες κραυγές γιομάτες αγανάκτηση,
όταν θα 'χουμε πια συνηδίσει
τις επαναλήψεις και τις συγκρίσεις,
τότε δ' αρχίσουμε να μιλούμε απλά και σταράτα,
ξέροντας πως η βροχή θα μεγαλώσει τα σπαρτά
και πως τους δυνατούς κανείς δε θα δαυμάζει,
κανείς δεν θα φοβάται.
Μα είναι γρήγορα ακόμη,
γιατί λίγο περπατήσαμε,
λίγο υποφέραμε,
λίγα μάθαμε, λίγα πάθαμε
και η γη αναζητεί νέους ηρωικούς νεκρούς.

Αποτυχία

Πάσκισε να μην τον κυριέγει η απαισιοδοξία,
να φανεί άντρας.
Εξάντλησε όλη του την περηφάνια,
δεν του 'μεινε τίποτα να το κάνει σημαία.

Α, να μπορούσε να κλείσει την αποτυχία του
σ' ένα κουτί,
να την πουλήσει σαν κάτι το άγνωστο
και να κερδίσει έτσι τη ζωή και την επιτυχία!

Παράλογο

Εκεί, όπου κατοικεί η άγνωστη υφή της ύπαρξης,
σχεδιάζεις τον εποικισμό της γυχής σου,
κρατώντας ένα ρόδο από τον τάφο σου.
Θαρρείς κι η φύση διαστρέβλωσε το φως
της ματιάς σου, καθώς η γύρη
μ' ένα τιάνιο φύσημά της σε μπόλιασε
με την ανθρωπιά των δέντρων.
Το ξέρω πως στο τέλος θα μετανιώσεις.
Είσαι κι εσύ φτιαγμένος
Κατ' εικόνα και ομοίωσή του σύμπαντος,
ενώ η φύση είναι κομμάτι δικό σου.

Πορεία

Απέραντος ο πόνος, ελληνικός,
σαν μεθύσι πικρό και φλογερό.
Μέσα απ' τις κολόνες τριγυρνά ένα φως.

Αυτή η σπίδα, που κατοικεί στα μάτια σου,
μοναδική παπαρούνα σε πράσινα λιβάδια,
λίμνη που καθρεφτίζει έναν ήλιο μεσημεριάτικο,
αρμυρό σαν δάκρυ,
αυτή η σπίδα, που γέννησε η ματιά μας,
ίσως γίνει φλόγα, ίσως γίνει ζέστη
στην καρδιά των εχθρών μας.

Μεσημέρι σε ολόασπρες πέτρες,
αρμυρές και λευκές σαν κρανία,
και φως αμείλικτο, φαρμακερό,
αποκαλυπτικό σαν γυμνή γυναίκα.
Κι απόδιπλα άντρας νεκρός
σε μάρμαρο του Παρθενώνα.

Ατέλειωτες μέρες, ελληνικές,
αρχίζουν πάντα με τραγούδι του ναύτη
με ανέμισμα ελπίδας
σαν πεταλούδα στο άνθος του κάκτου.
Ατέλειωτες μέρες, ελληνικές,
βουτούνε στη θάλασσα με βογκητά,
μ' ένα αιμάτινο χρώμα απελπισίας.

Καράβια με κουρελιασμένα πανιά,
ναύτες γερασμένοι, χωρίς χαμόγελα
ξεχνούνε να ανεμίζουν μαντίλια στη στεριά.

Απέραντος ο πόνος, ελληνικός
μεθύσι πικρό και φλογερό.
Μέσα απ' τις κολόνες υυχομαχάει ένα φως!

Αφιλόξενες χώρες. Μάτια κόκκινα, εθνικά.
Το αίμα κάνει σημαίες και λάβαρα.
Θάβουν την αγάπη πίσω από τον ήλιο,
βαδιά στην καυτερή άμμο
με γέλια και με κλάματα δυτικά.
Νεοβάρβαροι προχωρούνε με άπληστα μάτια,
σιωπώντας με βογκητά,
σε κάθε βήμα θάβουν κι ένα ιθαγενή,
χωρίς δοξολογίες και δρήνους.
Νεοβάρβαροι περνάνε δάση, όπου μοσχοβολά το φύλλο
και τα πουλιά σφυρίζουν όλο αγάπη και πάθος.
Περνάνε λίμνες πράσινες, θάλασσες ζένες,
περνάνε με άρματα μάχης
πατώντας με θορύβους και ουρλιαχτά
λουλούδια και κήπους, όπου παίζουνε αδωά παιδάκια.
Περνάνε κτυπώντας καμπάνες και τύμπανα
κάνοντας σάλο, προκαλώντας οχλαγωγίες,
σπάζοντας κολώνες, κλέβοντας μάρμαρα,
σβήνοντας μνήμες και άθλους ελληνικούς.
Πουθενά δεν βρίσκουν τόπο να θάγουν τα κορμιά τους.
Απέραντος ο πόνος, Ελληνικός.

Το παλάτι

Μέσ' του ονείρου το ζοφοκέντητο μαγνάδι
ένα παλάτι έκτιζα, θεόρατο στο ύψος.
Ο μάστορης ήμουν εγώ, εγώ πάλι εργάτης.
Δούλευα τα σύνεργα καλύτερα από κείνους.
Και πολεμίστρες του 'φτιαξα παραμυθένιες,
χίλια κανόνια του 'βαλα σε πολεμίστρες
άλλες. Χίλιους πολεμιστές για να φυλάνε
το κάστρο που έφτιαξα εγώ, ο ονειρευμένος
κτίστης.

Μεσ του ονείρου το ζοφοκέντητο μαγνάδι
ένιωσα σάλαγο, ένιωσα μπόρα κι ανεμοζάλη.
Οι πολεμίστρες χορτάριασαν. Χαθήκανε
και τα κανόνια. Οι πολεμιστές μαρμάρωσαν.

Έγινα τότες χαλαστής του παλατιού μου.
Συδέμελα το έσκαγα και γκρέμισά το.
Άλλο πανώριο έκτισα ωσάν τον Παρθενώνα.
Πολεμιστές δεν έβαλα, κανόνια μήτε.
Μήτε και πολεμίστρες. Και στέκει ακλόνητο,
ατάραχο κι' αλύγιστο το ώριο το κάστρο!

Εσύ

Εσύ, οπού 'χεις ανθρώπινα άγχη και πάδια,
την καρδιά και το αίμα, στήθια και μπράτσα,
Εσύ, που γροικάς και που λες της αγάπης το λόγο,
που κρατάς ανεμώνες, που μαδάεις το ρόδο,

Εσύ, που σκοντάφτεις και πέφτεις. Και φεύγεις
μ' ένα ίσκιο αργό στο φευγιό και πεθαίνεις.
Εσύ, που φωνάζεις, που έχεις κόκκινα μάτια.
Εσύ, που βαραίνεις τη Γη κρατώντας σημαία λευκή

Εσύ με τους άκαρπους πόδους. Ω εσύ,
που ποθείς για τα πάντα και κλαις με λυγμούς.
Με μαχαίρι, με σφαίρα, με φωτιά και σπαδί
Πώς θα κάνεις περβόλι να σου δίνει καρπούς;

Ας γελάσουμε

Ας γελάσουμε τώρα,
πώς να διώξουμε αλλιώς τις πίκρες.
Ας γελάσουμε εμείς οι νέοι,
εμείς οι τόσο μικροί, οι τόσο μεγάλοι.
Μια μουσική, ένας χορός σαν πυρετός,
ατέλειωτος μέσα στη νύχτα που βρέχει.

Η φωτιά που τσουρουφλίζει τα μάτια,
οι αγανακτήσεις,
οι φόβοι της πυρκαγιάς που άναγαν τα
ανθρώπινα όντα,
Μακριά,
Μακριά από μας οι πολέμοι!

Ας γελάσουμε,
όπως γελούν τα ρυάκια στις χώρες μας,
όπως η αυγή θαμπογελά μες τα μαλλιά μας
το πρωί σαν κροκίζει στις μέρες μας.

Όταν η νύχτα αλλάξει
κι' η μουσική σταματήσει,
άλλος χορός δε να βρεθεί στο δρόμο μας,
χορός των γιγάντιων καρδιών μας.

Επιθυμία

Λέω ν' αφήσουμε πίσω το παρελθόν,
όπου μέσα στην άπειρη θάλασσα
χύνεται ποτάμι οδύνης,
όπου, ο αποδεκατισμός με κοκαλιάρικα μακροδάκτυλα,
ξαπλωμένος στην άμμο ανάσκελα
μας αναμένει στην όχθη.

Λέω ν' αφήσουμε τα μάτια να μιλήσουν
με πανανθρώπινες ανταύγειες,
λέω να σιωπήσουμε εντελώς
για να ακούσουμε την καρδιά του εχθρού μας.
Τότε δε θα 'χει καμιά αλληγορία η ποίηση.
Το μυστήριο της ζωής θα το 'χουμε λύσει
κι εμείς δεν θα 'μαστε άλλο παρά μια ποίηση.

Αγωνιστές

Όταν μιλούν έχουν προορισμό τα λόγια τους.
Όταν σιωπούν βαραίνει η σιωπή τους.
Η Άνοιξη που ζωγραφίζεται στα μάτια τους,
είναι η ελπίδα.
Μόνο την αεικίνητη αγωνία
ακολουθούν με γοργό και ματωμένο βήμα.
Όπως τα αντιφεγγίσματα των άστρων
γράφουν ιστορία σαν κόκκινος πυρετός
στη σάρκα,
έτσι πλιότερο βαδιά η δημιουργία,
πιο βαδιά η ταραχή στην ανάερη σύσταση.
Η απάντησή τους σιωπή!
Ο λόγος δυνατός σαν σιωπή!
Ο δρόμος μεγάλος κι ατέλειωτος σαν σιωπή.
Τα έργα ανάβουν φώτα, σηκώνουνε κραυγή!

Αμμόχωστος

Άκου, άκου πώς ουρλιάζουν οι τύγεις
κι οι ώρες ζητούν ανακωχή.
Η άμμος μέσ' την κλεψύδρα της ανέραστης αυγής
χαϊδεύει με την ανία της γύμνιας της
τις πληγές των προδομένων.

Υπόσχεση

Θα μιλώ κι όταν σιωπώ. Όταν κοιμούμαι
αγέλαστος θα αναζητώ το χαμένο.
Είτε έρωτα, είτε τραγούδι. Και κλάμα ακόμη.
Εσένα θα αναζητώ Κύπρος
Για σένα θα τραγουδώ και θα κλαίω!

Μισεμός

Θα ξεκινήσουμε!

Θα πάμε σ' άλλους ουρανούς χωρίς αστέρια,
σε θάλασσες που θα 'ναι ξένες.

Το φιλί δεν θα 'ναι όμορφο χωρίς το γιασεμί
κι η γης δεν θα 'χει τέτοια μερόνυχτα.

Θα πάμε σε ξένη γη. Μα τα κορμιά μας
τα υπέροχα δεν γίνονται ωραίοι νεκροί
αλλού από την Κύπρο.

Εκεί δεν θα μπορούμε να κοιτούμε τον κόσμο
με χαμόγελα,
οι θάλασσες εκεί θα γεύονται οργή
απ' τους αναστεναγμούς μας.

Θα πάμε σε ξένη γη.
Ο θάνατος αλλού από την Κύπρο
είναι άδοξος, έχει μια γεύση στάχτης
και τα υπέροχα κορμιά μας
δεν γίνονται ωραίοι νεκροί.

Φαντάσου

Αν δεν θέλω έρθει ποτέ εκεί που με προσμένεις,
σε ξένη γη από την Κύπρο που με γέννησε,
που μ' έμαθε το πώς να σ' αγαπώ, το πώς να πολεμάω
και να κρατώ τις δύμψες ντυμένος στο χακί,
φαντάσου πως με πήρε η γης. Μα αυτή που με γέννησε η
γης,
και το κορμί μου έπλασε για έρωτα και πόλεμο.
Πλην όμως τ' αγάπησε πολύ, ίσως και πίοτερο από σένα η
γης.

Φαντάσου ακόμη μια χειρονομία της Κύπρου
να καθαριέται όσους την πυροβόλησαν στην πλάτη,
που αναζητώντας τάχατες το φως κερδίσανε το σκότος.
Μα εδώ, ο ουρανός μας δεν πέδανε ακόμη
κι αρέσκει του να χαμογελά στους πράσινους του κάμπους,
όπου τριγύριζα ανάλαφρος κάθε πρωί. Εδώ η Κύπρος
μ' έμαθε το φως, τη λευτεριά να νιώθω και να γελώ
σαρκάζοντας, που πίσω μου με γύρευαν τα σκότη.

Κύπρος

Α, Κύπρος των ωραίων αγώνων
με λιβάδια που φτάνουνε τις θάλασσες
με πεύκα που οραματίζονται τη συγκομιδή των άστρων.
Α, Κύπρος μοναδικών ερώτων,
όπου γυμνά κορμιά λιάζονται χωρίς ντροπή
σε Αχαιών παραλίες.
Εδώ περπατήσαμε για τη ζωή
στους δρόμους με τα φρούρια και τις λαλέδες.

Η γης γιομάτη από νύχτιο άνεμο,
το φως είναι παντού,
ερείπια το μίσος σ' ανυπότακτες καρδιές
κι ύπνος ερωτικός σε λιμάνι απάνεμο.
Πουθενά δεν είναι τέτοια ωραία ζωή
κι ο θάνατος δεν είναι άλλος,
τόσο ανύπαρκτος σε τέτοιο ανάλαφρο χώμα.

Εδώ είναι μια γης, μια θάλασσα που δεν είναι άλλη,
δεν είναι τ' άνδια πιο υπαρκτά.
Οι σκιές απλώνουνε ουρανούς απ' τα παράθυρα
σαν τρέμει ο ήλιος στη χούφτα της δύσης.

Εδώ της Κύπριδας αδάνατα αχνάρια.
Εδώ το λουλούδι μάχεται το βράχο,
τα θήματά μας, μας φέρνουν στην αρχή τους.
Εδώ ο πεζοπόρος πίνει ζωή στη χούφτα του
και κελαηδάει απάνω του το ανδόνι.

Καταχνιά ψυχής

Όλα ντυμένα είναι στη δολάδα
σαν ένα μαγνάδι που τυλίγει το μυαλό
παίρνουν τον οίστρο και το θάμα
βουλιάζουν το είναι μου. Με δάβουν.

Ταξίδι στ' άστρα

Ας πάμε εκεί,
Εκεί, όπου ονειρεύεσαι.
Εκεί, από όπου ήρθαμε,
Εκεί, όπου δεν υπάρχουν σημαίες και σύνορα.
Όπου όλοι, λευκοί, κίτρινοι και μαύροι
θα μεταναστεύσουμε με μια και μοναδική σημαία.
Τη σημαία του πλανήτη Γη.

Ανθρώπινη ιστορία

Από μια λάμψη που δεν έχει ηλικία
παίρνεις σχήμα και όγκο, σαν ηλιαχτίδα
που τρεμοπαίζει στο χρόνο και κανείς,
μα κανείς δεν ξέρει πότε θα σβήσει.
Σε άσπρες σελίδες περιμένουν οι μοίρες
με πανέρια γιομάτα.

Ακονίζουν μαχαίρια οι κράχτες.
Ακούς τις Σειρήνες; Σαγηνεύουν και κρίζουν
με πανέρια γιομάτα.

Με το φως που σε τύλιξε ζάφνου,
τον αγέρα που σου χάρισε
το δηλητήριο ετούτου του κόσμου,
έγινες το κέντρο του εγώ σου. Κι όλο δεξ
να οδηγείς το δρόμο που πάει στο τέρμα.
Άκου, άκου !

Σε κρίζουνε όλοι να γίνεις δικός τους.
Σαν γενίτσαρος του τρόμου καλπάζεις,
ταξιδιώτης που τρέχει να προλάβει το χρόνο.
Αδειάζει η ψυχή σου και γιομίζει ξανά
με έπαρση νιότης, που τα πάντα αγηφά.

Σαν άτι που αφηνιάζει κι αφρίζει
και τρέχει σε λιβάδια, σε κάμπους και λίμνες,
που δεν βλέπει μήτε ακούει.

Δεν ακούς που σου κρίζουν “σταμάτα”,
μόνο απλώνεις τα χέρια στη νύχτα
αναζητώντας πανέρια γιομάτα
Τρεμουλιάζει τ’ αστέρι στη δύση.
ο καλπασμός αντηχάει απόμακρα καθώς σβήνει.
Αφήνεις πανέρια γιομάτα
και φεύγεις για πάντα.

Κοσμική μυθολογία

Ανάσα του βουνού που θαρρείς κι έρχεται απ' το υπερπέραν,
με μια τιτάνια προσέγγιση προσπαδώντας να σ' αγκαλιάσει,
φύσημα ζωής, που ξεκινά από τις μυστηριώδεις χώρες
της Αιγύπτου, της Βαβυλώνας, του Περού,
μυρίζοντας λιβάνι και μουχλιασμένο χώμα.

Μπροστά πηγαίνει ο Χάρος κραδαίνοντας ασκιά με ζωές
γιομάτα,
ενόσω ο Ουτ Ναπιστίμ φυλάει το μυστικό του.
Άνθρωπος ξεκινάει στα τυφλά
σαν άλλος Γιλγαμές αναζητώντας την αθανασία που έχασε
στα ζάρια,
πλανιέται σαν φάντασμα στις αχανείς εκτάσεις του κόσμου.

Με την παραπλάνηση του εγωισμού να γίνεται παντιέρα
σαν ταμπούρλο που σκιάζει την ηχώ του γαλαξία,
θα σέρνεται μερόνυχτα με μια κουρελιασμένη
μεγαλοπρέπεια
επιμένοντας στη μοναδικότητά του.

Καημένε Έλληνα!
Βρυχιούνται οι άγιοι πατέρες κι οι αγάδες πυρώνουνε τα
μάτια
έτοιμοι να δώσουν τα χέρια
έτοιμοι να σε ρίξουν εκεί, στα Τάρταρα
όπου το φως σημαίνει νύχτα και η νύχτα χάος.

Θέλεις κι εσύ να μοιάσεις της δουλοπρέπειας του Λωτ
αποφεύγεις να μάθεις καθώς σκιάζεσαι να γίνεις στίλη
άλατος,
γίνεσαι έτσι στο τέλος σκουλήκι στις ορέξεις των Θεών.
Κι από πάνω οι κόσμοι ουρλιάζουν καθημερινά,
οι μαύρες οπές καταβροχθίζουν το σύμπαν
χωρίς να λογαριάζουν θεό κανένα.
Κι αυτοί επιμένουν ακόμη στη θεϊκή σου προέλευση!

Καμμένε Έλληνα!
Οι ανεμοστρόβιλοι ετοιμάζουν επιδείξεις,
η Γης στενάζει και τρίζει
ο ουρανός μουγκρίζει σαν ευνουχισμένος ταύρος
και τα ηφαίστεια εκτοξεύουν τα σωδικά των καταραμένων.

Σε καρτερούνε οι Ίνκας με βουβά ερωτήματα
που δεν μπορείς να απαντήσεις,
Οι Μάγιας ξέχασαν το μυστικό και αργοπεθαίνουν.
Οι Φαραώ περιμένουν ακόμη τη νεκρανάστασή τους,
αγνοώντας οι άμοιροι την κατάντια μας,
κι εσύ ο Αχαιός κοιμάσαι στο παρελθόν.

Καμμένε Έλληνα!
Διάττοντες αστέρες καλπάζουν σε μια τιτάνια προσπάθεια
να σου κεντρίσουν το ενδιαφέρον
να σου πουν την ιστορία
που έχασαν εκείνοι όλοι οι αρχαίοι.

Εκεί στα βάθη του σύμπαντος, στο σκότος και στη γύχρα
του κενού,
στην ερημιά του απείρου, σε μια γωνιά του στριμωγμένοι,
υπάρχουμε σαν ένα μεγάλο πείραμα, στην Παράδεισό μας!

Κι αλλού, στους ήλιους,
στις επιφάνειες των πλανητών, πλανιέται σκόνη και λάβα,
η Κόλαση σε όλη της τη μεγαλοπρέπεια,
ενώ εσύ την αναζητάς αλλού.
Καμμένε, Υπέροχε Έλληνα!

Κύπρος

Χώρα, όπου παφλάζει το κύμα σαν καρδιά,
ταμπούρλο λυπτερό εις αιώνες αιώνων.
Πέτρα που βλάστησε σε γλυφά δάκρυα
σε θάλασσα πικρή κι' αρμυρή όσο καμιά άλλη.

Σκέψη τινασσόμενη στα μεσούρανα,
τιτάνια κραυγή αναμφισβήτητων προγόνων,
γοερό κλάμα που σείει τα δεμέλια των ανόμων,
πατρίς με μαντίλι δακρύβρεχτο, αγέρωχη όπως πάντα.

Κι αφού πολλές φορές ξέσχισαν τα ιμάτιά σου,
έπαιξαν στα ζάρια την παρθενιά της Αυγής.
Ακόρευτη κι αδάμαστη σε είδα. Παρθένα
να γνέδεις τις μέρες που μας περιμένουν.

Χώρα μικρή σαν μεγάλη πνοή, σαν μεγάλη ματιά,
μήνυμα αγέρωχο στην κιτρινίλα κάθε πλανητάρχη,
κατάρα στη μικρότητα όσων ανεμίζουν γιαταγάνια,
μουγκρίζοντας σαν θεριά την ώρα του δείπνου.

Καιροί υποταγμένοι

*Κι ήρθαν μετά όλοι εκείνοι οι βδελυροί,
οι ανώμαλοι, οι άσεμνοι, οι ρασοφόροι
κι έγιναν οι άρχοντες της γης*

Φτιαγμένος από το μίσος των καιρών,
σαν κάκτος αμφισβήτησης της αγαθότητας,
μεγαλώνω μέσα από το σφρίγος της κακίας σας,
μια παπαρούνα ανάμεσα στα σιδερικά που φτιάζατε,
στη μέση της ασφάλτου,
στο κέντρο της διανοητικής σας υστερίας.
Κι όταν η αγάπη θα με εγκαταλείψει στην τρέλα μου,
θα μεγαλώνω με το αίμα των λωτών,
με τους χυμούς των ρόδων,
και θα αντιστέκομαι, θα αντιστέκομαι, θα αντιστέκομαι
Καιροί υποταγμένοι,
μια τεράστια μπότα απάνω στην υδρόγειο.
Με πνίγει ο κουρνιαχτός της αδιαφορίας,
με εξάπτει η προδοτική υπνηλία που λιπαίνει την υπερουία.
Το κυπαρίσσι αγγίζει τον ουρανό ίδια λόγχη,
ο πεύκος συστρέφεται στο βράχο λουσμένος απελπισία,
το κύμα στενάζει κι όλο πασχίζει να σου μιλήσει,
το βατράχι κλαίει.
Κι αυτός ο πλανήτης γεννάει απ' τα σπλάχνα του ζωή
και βγαίνουν σάπια έμβρυα.
Και τώρα, έμεινα μόνος κι έμεινες μόνη,
μια κουκκίδα σαν έντομο λιωμένο στο χαρτί,
μια ιστορία που θα πεταχτεί στον κουρνιαχτό του χρόνου,
(γιατί με ξέχασες, γιατί;)
είσαι ίδια η σκιά του πόνου,
δεν είμαι τίποτε άλλο, παρά μια χούφτα σκόνη, περιττή.

Χαμένοι κόσμοι

Με ένα αγκομαχητό βόγκκηξε ο αγέρας.
Έφυγε παίρνοντας το τελευταίο μύρο απ' τα μαλλιά μου,
άφησε πίσω οξειδωμένες δύμψες,
ένα δάχτυλο σκουριά στα ματόκλαδά μου,
κι ένα ποίημα χωρίς τέλος.

Είσαι εικόνα που ξεθωριάζει με το χρόνο
σπίδα που πήγε να φωτίσει μια γωνιά της γης,
και σβήνοντας έγινε αρχή μιας νέας σπίδας.
Αρχίζει η βροχή, σβήνει τα αχνάρια
και μόλις τελειώσει ανατέλλει ο ήλιος.
Κανείς δεν θυμάται τα σβησμένα αχνάρια
Ούτε και τους κόσμους που χάθηκαν στα ζάρια.

Έτσι, σου είπα, είν' η ζωή

Έτσι, σου είπα, είν' η ζωή,
μια φωνή, που χάνεται αδόρυβα στην άβυσσο,
πλοίο στη φουρτούνα με αγάπη φορτωμένο,
χέρια και πόδια τυλιγμένα με μια άλυσο,
ένα παιδί που ήρθε κι έφυγε θλιμμένο.

Τραγούδι χειμωνιάτικο της μπόρας αρχινά,
περιδιαβαίνοντας τον κόσμο μέσα απ' την αγρύπνια,
στην ξυπόλυτη νύχτα αστέρι λες, που μόνο καρτερά,
μιαν αγάπη αληθινή όπως λεν' τα παραμύδια.

Κι όλο όνειρα θέλεις χαμένα να μετράς,
θαρρείς είναι παράδεισος της γης η ιστορία,
τον πόλεμο των άστρων ν' αγηφάς,
κοιτάζοντας τους ουραμούς με απορία.

Έτσι, σου είπα, είν' η ζωή,
μια γραμμή που χάνεται στο άπειρο,
βιβλίο ανοιγμένο στη γωνιά,
παιχνίδι με ραγισμένη την καρδιά,
γυχή που έφτιαξε και γκρέμισε ένα όνειρο.

ΜΕΡΟΣ Β

(Ερωτικός Κύκλος)

Άχαρη χαρά

Χαρά μου δεν σε υφαίνανε τα γέλια και τα ρόδα
ούτε και γνώρισες σκιρτήματα μιας μεδυσμένης
μούσας. Δεν ένωσες, δεν πόδησες ποτέ. Ποτέ σου
τίποτα δεν έμαδες για τη ζωή την όμορφη.

Αν οι λυγμοί σου γίνανε οι πόδοι κι οι λατρείες,
αν το τραγούδι γίνεται για σε ένα πικροκλάμμα
κι αν πάντα θέλεις να πονάς, να κλαις και να φωνάζεις,
είν' η χαρά σου κι αυτηνή: ο πόδος και το δάκρυ!

Βρίσκεις χαρά στο κάθε τι και χαίρεσαι με πάθος.
Κλαις και γελάς μαζί, δακρύζεις και σαρκάζεις πάλι.
Τι κι αν οι δρόμοι αχολογούν και η ζωή γογγύζει;
Εσύ είσαι κάτι ακέραιο. Αυτό και τίποτα άλλο!

Ας πιούμε το κρασί

Είν' η ζωή κρασί, δολό κρασί, κρασί στυφό
που δεν μπορείς αχόρταγα να πεις γιατί πονείς.
Είναι κι η θύμηση κάτι σοφό, πολύ σοφό,
πιες απ' αυτή όσο το θες, όσο μπορείς.

Κι αν αύριο δε να 'σαι πια μια μεθυσμένη,
κι αν στο κρασί της θύμησης δεν υποφέρεις,
μη φοβηθείς! Δεν θα χαθείς! Σε περιμένει
πιο κάτω ο λυτρωμός. Λοιπόν μην υποφέρεις.

Και στ' αρμενίσματα χαρές, όλο χαρές.
Μια ευτυχία θεϊκή, κι άσ' τη σκληρή ζωή.
Δεν είν' καιρός για τις νυχτιές, τις σκοτεινές,
κι αν η ζωή είναι πικρή, ας πιούμε το κρασί

Εγώ κι εσύ

Ήσουνα μόριο. Σκόνη ήσουνα στα βάθνη του αιώνα.
Αυτό ήσουνα και τίποτ' άλλο.
Κι όμως η φύση, περισσή σου φύσηξε ζωή,
σου έδωσε μορφή, φωνή, πνοή και κάλλος,
για να βρεθούμε απορημένοι ένα πρωί,
εγώ κι εσύ.

Γίναμε ένα. Μια ύλη ζωντανή κι αγαπημένη.
Ταξίδι ανάερο. Με πήρες και σε πήρα.
Πιστέγαμε πως γίναμε Θεοί, τραγούδι στον αιθέρα.
Το πέταμα στα σύννεφα, η αλαφιασμένη μέρα,
μας έφεραν, μας πέταζαν στο τέρμα μιαν εσπέρα.
Εσένανε κι εμένα.

Γίναμε μόριο. Σκόνη γίναμε στο φύσημα τ' αγέρα.

Ευχή

Αν τύχει και δε θελήσει η Άνοιξη
με γυμνούς αέρηδες και μ' άνθια να σε ντύσει
και κατεβείς χωρίς χαρά, με πένθος και με πλούτη,
τρελή κι αφύσικη, χωρίς αιδώ και δίχως πνεύμα,
ω, κάλιο μαχαίρι στην καρδιά και αίμα, πολύ αίμα!

Εικόνα

Γρήγορα, μην αργείς, θα χάσεις το φεγγάρι,
έτσι όπως λούζει τη θάλασσα,
και οι ίσκιοι μεγαλώνουν λεπτοί σαν άγιοι.
Μην αργείς εκεί που είσαι!
Έλα να δεις μια φορά τον κόσμο
με τα χρώματά του,
να τα ξεχωρίσεις ένα-ένα,
όπως φτιάχνεις περιδέραια
με τα κοχύλια του γιαλού.

Χρυσά λόγια

Μην περιμένεις χρυσά λόγια,
δεν έχω τέτοια να σου δώσω.
Ράγισες την καρδιά μου τόσο,
που 'γινα κουρέλι στο χιονιά.

Μην περιμένεις χρυσά λόγια,
είναι όλα μια γευτιά.
Δεν έχουν αξία τα τραγούδια
αν δεν βγουν απ' την καρδιά.

Μακριά από μένα

Ζεις και κινείσαι με άνεση χωρίς εμένα,
κι αυτή η δυνατότητα με κάνει να ζηλεύω.
Θα ήμωνα ίσως ευτυχισμένος
εάν ήσουν δυστυχισμένη μακριά από μένα!

Καταδίκη

Εκεί θα είμαι πάντα.
Εκεί, όπου υπάρχουν,
Εκεί, όπου ταξιδεύει η σκέψη σου
θα με συναντάς.
Είσαι καταδικασμένη ισόβια
να σε συνοδεύω με την αγάπη μου

Ερωτική αναζήτηση

Σεργιανίζει στη μνήμη παλιά ερωτική ιστορία
αναζητώντας ερωμένο.

Ενόσω ο νους αχολογά τους χτύπους της καρδιάς,
η αγωνία παίζει ταμπούρλο σε ερωτικό ξεφάντωμα.

Τρέμει κάθε κύτταρο της ύλης,

η ψυχή ταλαντεύεται στην ανυπαρξία

σαν σπίθα που αναβοσβήνει στην καταιγίδα.

Ιδρώτας αναβλύζει από πηγάδι αγωνίας,

αναζητά τη θάλασσά του.

Μόρια ύλης στροβιλίζουν

σαν κεριά σε κινούμενη άμμο,

διαπερνούν την ψυχή αναζητώντας την

χωρίς επιτυχία.

Και καθώς η αγωνία κορυφώνεται

ανοίγει η σκηνή και εμφανίζεται

η οπτασία της δικής σου ζωής.

Ψέμα του Απρίλη

Πόνος η αγάπη σαν θλίψη αλαφιασμένη,
άνθος τρυφερό που μοσχοβολά μονάχο,
απότιστο κι αχάιδευτο, αγύρευτο, φευγάτο.
Πίκρα είναι η αγάπη σαν γέμα του Απρίλη,
χίμαιρα, αστραπή, σαν άνεμος τρεχάτη,
τη βλέπω κει που χαιρετά να φεύγει σαν αλάνι,
να παίζει, να μεθά και νάζια να μου κάνει,
κι ύστερα γελά. Γελά καθώς πετά του έρωτα τα βέλη.

Της Άνοιξης που ανθεί το χαρωπό περβόλι,
και τα πουλιά που κελαηδούν σαν παραμυθιού Αγγέλοι,
τα μύρα της βραδιάς, και της καρδιάς οι χτύποι,
όλα για την αγάπη κι ας είναι αλαφιασμένη.
Θα της μιλώ κι ας σιωπά, θα της τραγουδώ κι ας λείπει,
θα λέγω λόγια τρυφερά που παίρνουν οι ανέμοι,
θα γράφω λόγια φλογερά που καίνε και δεν σβήνουν.
Εκεί αδάνατη σαν φως η αγάπη μου θα μένει

Αφού το ξέρεις

Αν πρέπει καμιά φορά να σε μισήσω,
να ξέρεις πως εγώ δεν φταίω, σοβαρά,
να ξέρεις πως τα μάτια μου θα κλείσω,
από πνιγμό αγάπης που σ' έχω στα κρυφά.

Αχ και να μπορούσα να ξαναζήσω,
νέα ιστορία αγάπης με σε να ξεκινήσω,
να σ' αγαπώ ελεύθερα τα βράδια,
αν τύχει μου φτάνουν μόνο χάρδια

Πάρε με αγάπη μου και φως μου,
έλα απόγε ανάλαφρα και δώσ' μου
το τρέμουλο εκείνο που ποδώ,
ρίγη αγάπης άπειρα να νιώσω,
Αφού το ξέρεις πόσο σ' αγαπώ.

Άνοιξη

Η Άνοιξη με ζύπνησε. Γλυκά με κρυφοκοίταζε, με νάζι.
Γυμνή με το 'να στήθος πεταχτό, με χείλη από κεράσι,
μου χαμογέλασε με τσαχπινιά κι η μέρα πριν περάσει
μ' έκανε να σ' αγαπάω σαν τρελός, μ' έχει ξελογιάσει.

Η Άνοιξη μου φύσηξε αρώματα και γελαστά μου πέταξε
ρόδα απ' τους κόρφους σου, άρωμα απ' το κορμί σου,
η καρδιά μου έπαιξε, φτερούγισε και στέναξε,
στέλνοντας ρίγη πυρετού, ποδώντας το φιλί σου.

Την είδα μέσα στα μάτια σου να γνέφει “έλα, έλα”,
γλυκά πετώντας σ' ανάερο χορό μου χαμογέλα.
Ήταν όνειρο που χάθηκε στο φως. Στο σέλας!
Ήσουν σύγνεφο φωτιάς που φύσηξε ο αγέρας.

Βεβαιότητα

Θα ήθελα κάποτε να κοιμηθώ
με την παρουσία της αγάπης σου,
και να ξυπνήσω με τη βεβαιότητα
ότι θα ξανακοιμηθώ μαζί της.

Σημασία

Τα μύρα της Άνοιξης
δεν με αφήνουν να σε ξεχάσω.
Μου θυμίζουν ότι τα άνθη
έχουν μια άλλη σημασία για μας.

Λύκοι

Όσο πιο πολλοί τρελοί με τριγυρνούν
τόσο πιο κοντά σου δέλω να σταδώ,
αφού οι άθλιοι δεν μου δίνουν πια αναπαμό,
κι όλο ουρλιάζουν σαν λύκοι στο στενό.

Λένε πως τάχατες θα φέρουν τη χαρά,
φορούνε μάσκες όμως τα χτικιά
και σέρνουν πίσω χιλιάδες τα σκυλιά,
που όλο αλυχτούνε. Στάζει αίμα στα γιαπιά.

Μ' ένα χαμόγελο σατανικό υπόσχονται πολλά.
Ένα σουγιά του μπήγουν στα πλευρά.
Θυμώνουν και βρίζουν τ' άγρια θεριά,
που ο κακόμοιρος δεν δέλει να γελά.

Ο άχαρος τα βλέπω, αγανακτώ και σιωπώ.
Είμαι δεμένος χειροπόδαρα κι εγώ.
Κλαίω, φωνάζω, οδύρομαι, πονώ.
Δεν μένει τίποτε άλλο, παρά να σ' αγαπώ!

Όνειρο

Σε είδα να τριγυρίζεις τη νύχτα με τ' αστέρια,
σε είδα ν' ανιχνεύεις τη σκέψη μου,
που αλήτεψε στα σοκάκια τα δικά σου,
με μια τραμουντάνα από συγκίνηση,
εκεί, στη μεθόριο του μίσους και του έρωτα.

Είχες στο μέτωπο το φεγγαρόφωτο
καθώς καθόσουν στην ψυχή μου και πετούσες,
ανάλαφρα σαν νεράιδα, σαν πέταλο από ρόδο,
μια νύφη των παραμυθιών και του απείρου,
μόνιμη κάτοικος του νου μου, του ονείρου.

Είδα ουρανούς απέραντους στα μάτια σου
και την καρδιά μου ένωσα, που ήθελε να βγει,
σαν πεταλούδα να μπει στον κόρφο σου ποδεί,
να κουρνιαστεί ήρεμα εκεί στη σιγουριά,
παντού και πάντα, αιώνια με σένανε να ζει.

Κατάθλιψη

Βαριά η θλίψη μ' έχει καταβάλει,
είμαι αιχμάλωτος του πόνου της γυχής,
δεν θέλω τίποτε απόγε να σου γράγω,
παρά μια νότα αράθυμης φυγής.

Βλέπω τον κόσμο που γελάει
και κλαίω που μοιάζουν όλοι τους τρελοί,
είναι απύθμενη η φρίκη του πολέμου,
το κλάμα του παιδιού μου σκίζει την γυχή

Με πρόδωσαν τα ιδανικά μου όλα,
τώρα με πρόδωσες κι εσύ,
δεν θέλω πια να γράφω για κανένα,
δεν έχει αξία πια ετούτη η ζωή.

Βαριά η θλίψη μ' έχει καταβάλει,
είμαι αιχμάλωτος του πόνου της γυχής,
δεν θέλω τίποτε απόγε να σου γράγω,
παρά μια νότα αράθυμης φυγής.

Αγέλαστη ζωή

Εφέτος δεν γέλασα ακόμη με την καρδιά μου.
γελάω μόνο με τα χείλη, αυτό είν' όλο.
Μπορεί να είναι μέρα και να λάμπει ο ήλιος,
πίσω απ' το πρόσωπό μου υπάρχει σκοτεινιά.
Ακόμη περιμένω! Περιμένω το λόγο για να γελάσω.

(Μα ο χρόνος δεν μπορεί να περιμένει,
βιάζεται κι όλο με σέρνει απ' το βρακί
οι ώρες μ' ένα νυστέρι όλη μέρα
χαράζουν πάνω μας του χρόνου τη γραμμή.)

Μπορεί να παίζουνε κιθάρες σε άλλα μέρη,
κάποιοι να γελούν μπορεί με την καρδιά τους
κι άλλοι, όπως εσύ, να ζούνε ευτυχισμένοι.
Υπάρχει λόγος: Ο εντός των τειχών εγωισμός τους.
Ακόμη περιμένω! Περιμένω το λόγο για να γελάσω.

(Θα 'ρθει η στιγμή που θα αγριέγω,
θα φύγω απ' το πρόσωπο της Γης,
θα κλέγω την καρδιά που σου έχω δώσει
και θα την πνίξω στο πηγάδι το βαθύ.)

Σαν μια εικόνα τραγική που δεν καταλαβαίνεις
περνά ο κόσμος δίπλα σου κι εσύ θαρρείς
πως ο χείμαρρος εσένα δεν σε παίρνει.
Καμμένη, πως κοιτάς έχοντας τα μάτια σου κλειστά.
Ακόμη περιμένω! Περιμένω το λόγο για να γελάσω!

Μα ο χρόνος δεν μπορεί να περιμένει,
βιάζεται κι όλο με σέρνει απ' το βρακί,
οι ώρες μ' ένα νυστέρι όλη μέρα
χαράζουν πάνω μας του χρόνου τη γραμμή.

Ήσυχα να κοιμάσαι

Να λυσομανούν οι άνεμοι,
οι ουρανοί να ουρλιάζουν,
ο τρόμος της φύσης και του αύριο,
το πέρασμα του νου στην καταιγίδα της ύπαρξης
να σέρνεται απειλητικά
κι εσύ, αγάπη μου,
ήσυχα να κοιμάσαι στην αγκαλιά μου μέσα.

Ο κόσμος να σείεται,
όλοι να τρέχουν αλαφιασμένοι,
να χάνεται η γη,
το φως να παραδίνεται αμαχητί,
ο τρόμος να κυριαρχεί απ' άκρη σ' άκρη
κι εσύ, αγάπη μου,
ήσυχα να κοιμάσαι στην αγκαλιά μου μέσα.

Ο καθρέφτης

Ο καθρέφτης σε κοιτάζει,
η απομίμηση σε κοροϊδεύει
μ' εκείνη την απάθεια και την αναίδεια
δείχνει την εικόνα που δεν θες.

Αναρωτιέσαι αν είναι αλήθεια,
εκείνος ο άγνωστος που σε κοιτάζει,
ποια σχέση τάχατες να έχει αυτός με σένα,
πώς γίνεται και τόσο άλλαξε με μιας;

Όχι, δεν είσαι εσύ αυτός,
ο καθρέφτης δεν είναι στα καλά του
θα του 'στριψε, δεν γίνεται αλλιώς
αυτό εδώ θα είναι κάποιου άλλου ο εαυτός.

Μα εγώ σου είπα να μην στεναχωριέσαι
γιατί η εικόνα σου δεν είναι μόνο αυτή
μέσα στην καρδιά μου εκεί πλανιέσαι
ολόκληρη θεά, πανώρια, αδάνατη, χρυσή.

Πιστό σκυλί

Τρελέ μου κράζει μια φωνή
τρελέ, πώς είσαι τόσο βλάκας
κι όλο φυλάγεις τη σκηνή
σαν άγριο πιστό σκυλί
γίνεσαι έτσι ένας χάχας.

Για κοίτα, εδώ δεν είναι μόνο αυτή
έχει η μάντρα κι η αυλή
ένα κοπάδι σαν αυτή,
να, πάρε τη γηλή
που 'χει βυζιά της βλάχας.

Μη μαδάς μαργαρίτες

(από το βιβλίο “Μη μαδάς μαργαρίτες”)

Μη μαδάς μαργαρίτες ψυχή μου. Μην!
Κι ας σε πνίγει η αγάπη, κι ας η φύση ανθεί.
Ένα μεράκι η αγάπη, που σε κάνει κερύ,
στάζει και λιώνει σαν νοτιά το πρωί.

Μη μαδάς μαργαρίτες, ψυχή μου, γιατί
δεν αξίζει καμιά, μα καμιά όσο εσύ.
Ας φύγουνε όλοι, κι ας μείνεις εσύ,
μια φλογίτσα που καίει, εκεί μοναχή.

Μη μαδάς μαργαρίτες, ψυχή μου. Μην!
Δεν είναι για σε, δεν είναι ετούτη η γυνή,
ξέχνα για πάντα της καρδιάς την πληγή
αφού τόσο πονάει, τόσο πολύ, η φυγή.

Μη μαδάς μαργαρίτες, ψυχή μου. Μην!
Για κοίτα, μια σπίδα είν' όλη η ζωή
Ανάβει και σβήνει μόλις γίνει η αρχή
κι όλα είναι γέμα. Ψέμα ακόμη κι αυτή!

Θέλω

Θέλω σαν Άνοιξη να ανθεί παντού η ομορφιά σου,
θέλω το φως αστείρευτη να σ' έχει για πηγή,
θέλω λουλούδια ν' ανθίζουν στα μαλλιά σου,
κορίτσι νάσαι της αγάπης κι εγώ να είμαι το παιδί.

Θέλω τον πόθο και τη φλόγα μου να σβήνεις
μ' ένα τρέμουλο αιδέριο στο χείλι αγαπητό,
στα δυο σου χέρια σαν γυχούλα να με κλείνεις
κι εκεί να γίνομαι δέρμα του πόδου σου γλυκό.

Θέλω να είσαι διαλεχτή του ήλιου κίτρινη αχτίδα,
το ζέχωρο λουλούδι μέσα από τόσα που ανθούν,
φωτιά, αγάπη, μπόρα! Σπίδα να είσαι όλο ελπίδα,
λύση αγάπης στα πάδη όλα, που μέσα μου βογκούν.

Αγαπώ

Αγαπώ τη στιγμή που σε βλέπω
αγαπώ τη βροχή
το πέρασμά σου εδώ αναμένω
κάθε πρωί.

Αγαπώ τους ανέμους της νύχτας
ποδώ τη ζωή
φύλλο γίνομαι έρμο της θύελλας
μεθυσμένη ψυχή.

Αγαπώ τον πόνο του έρωτα
ποδώ το φιλί,
το κορμί μου όλο σου έδωσα
κι ακόμη πονεί.

Αγαπώ το ξένο και τ' άγνωστο
ποδώ το κρυφό
κυνηγάω να πιάσω τ' άπιαστο
αφού σ' αγαπώ.

Ερωτικό μοτίβο

Κι είδα εκεί το κορμί σου γυμνό, ιερό της αγάπης απέραντο,
μια λουλουδένια στάμνα στην έρημο με τα φίδια τα
τρικέρατα

κι η πνοή σου μια ανάμνηση έρωτα στο σκοτεινό προσωπείο
της νύχτας.

Κι είδα το στήθος σου το εύοσμο, γιομάτο απ' το μέλι του
έρωτα,

χρυσοκίτρινο καντήλι στη νύχτα, τ' άστρα κίότευαν και
πρόωρα χάθηκαν.

Τα χείλη σου τρεμόπαιζαν, γλυκόπικρο είδα χαμόγελο
πόνου

κι η αραχνοϋφαντη νύχτα σώπασε, χλόμιασε το φως της
σελήνης.

Κι είδα τους γλουτούς να χρυσίζουν, τα χέρια σου την υυχή
μου ν' αγγίζουν,

σαν απέραντη θάλασσα χίμηξε ο πόθος, γιόμισε τον κόσμο
με σπίδες.

Και είπα στο φεγγάρι το αιώνιο, που του κόσμου το
γίγνεσθαι είδε

πως τίποτε, τίποτε καλύτερο απ' την αγκαλιά σου δεν είναι.

Είδα την Εδέμ μέσα απ' τα μάτια σου, άκουσα μουσικές
αιθέριες

κι ο πυρετός των άστρων γιόμισε τις φλέβες μου με αίμα
ολοπόρφυρο,

το χάδι έγινε άγγιγμα φωτιάς, μεθυσμένο ηφαίστειο το κορμί
μου σε ζώνει,
σαν λέων της νύχτας σκύβει, μια παπαρούνα στα μαλλιά σου
καρφώνει.
Κι είδα τα χρώματα της ίριδας, κρεμασμένα απ' τα μαλλιά
σου,
λουλούδια φύτρωσαν στις αμασχάλες σου, χάθηκα στην
αγκαλιά σου.
Και είπα στο φεγγάρι το αιώνιο, που του κόσμου το
γίγνεσθαι είδε
πως τίποτε, τίποτε καλύτερο απ' την αγκαλιά σου δεν είναι.

Θέλω κάτι να σου πω

Θέλω κάτι να σου πω με τη ματιά μου,
αυτή, που κρύβει την ιστορία του αλαφιού,
με τις ευωδιές του δάσους στις αμασχάλες μου
και τον αέρα που έκλεψε το άρωμά σου.
Με τη λάμψη μιας δροσοσταλίδας θέλω κάτι να σου πω,
με τη μουσική της νύχτας στ' ακρογιάλια,
με το κελάρυσμα του ρυακιού και την οδύνη.
Με το δάκρυ που κύλησε κρυφά κι εχάδη,
με το γέλιο της χαράς, με το μυστήριο της σιωπής,
με το κελάδημα των πουλιών εκείνων της αυλής σου,
με το χελιδόνι της Άνοιξης που το προσπέρασες
και το γατάκι που τρίφτηκε ναζιάρικα στο πόδι σου.
Θέλω κάτι να σου πω
με την ανάσα του ύπνου, με την αγωνία του ονείρου
με το σκίρτημα του κορμιού σου
στο κάθε ερέθισμα αγάπης κι έρωτος,
με το σιωπηρό αγνάντεμα του απείρου.
Με τη σιωπή μου
θέλω κάτι να σου πω.

Φοβάμαι

Φοβάμαι τη λησμονιά,
την άσπλαχνη σιωπή του δρόμου,
το αδιάφορο εκείνο πέρασμα του χρόνου,
την άκαρδη παρουσία της μορφής σου
και το κενό που αφήνει πίσω η φυγή σου.

Φοβάμαι το κρύο βλέμμα,
το ξένο ύστατο αντίο που ετοιμάζεις,
σαν ανεμώνη είμαι μαδημένη από το κρύο,
αφού μονάχη ελιξίριο αγάπης δοκιμάζεις.
Χωρίς εμένα σαλπάρει αυτό το πλοίο.

Φοβάμαι τη ζωή χωρίς εσένα,
τα βήματά σου λίγο λίγο φεύγουνε από μένα,
κάπου εκεί αφήνεις τα όνειρά μου μαδημένα.
Πίσω σαν όραμα αγάπης η γυχή σου με κοιτά
κι ομπρός κανείς. Ο Χάρος μόνο καρτερά.

Κυριακή βράδυ

*Επειδή δεν θέλω τα όνειρά μου
να τα υφαίνουμε αράχνες.*

Λοιπόν, ζημερώνει πάλι μια μέρα ίδια όπως τις άλλες,
ίσως βρέξει κι ο ρομαντισμός θα με βυθίσει σε νοσταλγίες
με το βλέμμα μου να αποξεχνιέται έξω απ' το παράθυρο.
Ο εαυτός μου σ' ένα πεζό δωμάτιο
κι η ανάμνησή σου αλλού,
στο υπερέραν, σε μια ονειρεμένη πόλη,
από όπου ακούω βήματα να έρχονται μέσα από το χρόνο,
να μου θυμίζουν ωραίες στιγμές, χαμένες,
μια ευτυχία που καίει και που δεν έγινε ποτέ δική μου.
Λοιπόν, ξεκινάει ακόμη μια μέρα,
θα πήξουν οι δρόμοι από τρελά ανθρωπόμορφα όντα,
φωνές αγωνίας στο χρηματιστήριο της ανθρωπιάς,
συζητήσεις στα κοινοβούλια,
ομιλίες σε έξαλλες προεκλογικές συγκεντρώσεις,
κι εγώ πουθενά, σε κανένα δρόμο αυτής της χώρας,
τριγυρνώ σε επουράνιες, ονειρεμένες πολιτείες,
καδώς με κυνηγάει η αναμονή της επαφής σου.

Η ευτυχία που λες, είναι μια νιφάδα χιονιού,
την αγγίζεις και χάνεται, συνεχίζει να υπάρχει στην
ανυπαρξία της.

Έτσι, όποτε χιονίζει
παρακαλώ να πέφτουνε νιφάδες στα μαλλιά σου,
κι οι αριθμοί να τρέχουν να κρυφτούν
ίσως έτσι ξεχάσεις να μετράς
κι έτσι ίσως χάσεις το λογαριασμό που κρατάς
σημειώνοντας τις λίγες στιγμές που μου χαρίζεις.
Κι ύστερα, πίστευέ με, μιλάω με τη βροχή
(οι φωνές μέσα μου με βγάζουνε τρελό).
Χαμογελάω πικρά κι αφουγκράζομαι
τη μουσική της κάθε μιας σταγόνας.
Μου λέει τότε κι εκείνη την ιστορία της
τότε που ήτανε νιφάδα πριν πέσει στα μαλλιά σου.

Αχ, τι παραμυθάς είναι κι αυτός, θα πεις.
Δεν πειράζει, θα απαντήσω,
γιατί πιστεύω στη νιφάδα-ευτυχία,
όπως πιστεύω στα παραμύθια, στις νεράιδες
και σ' ότι με βοηθάει να δραπετεύω.

Επειδή τα όνειρά μου
δεν θέλω να τα υφαίνουνε αράχνες.

Ταίρι

Απόψε θα κρεμάσω το όνειρό μου απά στον ουρανό
μ' αγκίστρι το ματόκλαδό σου, και με το βλέμμα σου
θα αντικρίσω τα ματωμένα δειλινά, τις πληγές που μου
'δωσες.

Χιλιάδες φωνές στο μυαλό καταριούνται τους δολοφόνους
κι αυτοί περνάνε στην ιστορία σκαλισμένοι απάνω στο
μάρμαρο,
μ' ένα ξέφρενο απόηχο χειροκροτούνε οι παλιάτσοι τον
πόνο μου.

Κι άμα οι δάσκαλοι θα διαβάσουν επικήδειους,
κι άμα ουρλιάζουν οι γαλαζοαίματοι συνθήματα μίσους
τότες ο Παρθενώνας θα παραμιλάει ένα παραμύδι
αγνώριστο.

Θυμάμαι ακόμη. Τότε που ο κόσμος ήτανε στα μάτια σου,
μια νύχτα ξελογιάστρα η σκιά σου, φως από άλλους καιρούς
εσύ.

Πώς έγινε η ζωή μια κόλαση, πώς έγινες εσύ μια ξένη,
πώς γίνεται τα όνειρά μας να αλλάζουν τίτλους,
πώς γίνεται το περιστέρι ν' αλλάξει ταίρι;

Ήρθε η αυγή, ξέχασε η φύση το χτεσινό λιοπύρι.
Σιωπηλή, μονάχη, ξέχασε η ψυχή μου να ζυπνήσει
κι ήρθε το σκότος, η νυχτιά κι ο αιώνιος ύπνος.
Χωρίς πρωί και δειλινό, χωρίς το γέμα, χωρίς αλήθεια.
Όνειρα δεν έχει πια το βλέμμα σου ούτε και παραμύδια.

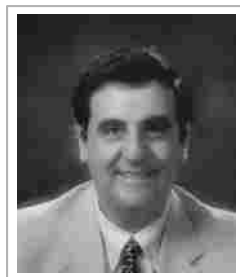
Οπτασία

Ήταν αργά. Κι όλα θολά.
Ένα πουλί αγάπης πέταξε απαλά
ήρθε και κούρνιασε ανάερα κοντά μου.
Χάρηκε η καρδιά μου.

Και τότε θυμήθηκα εσέ,
κι ήταν μουσική θαρρώ εκείνη η φωνή
που ήχησε στο νου τη μοναξιά.
Θαρρείς κι έκλαιγε μια χορδή.

Μα όλα ήταν μια γευτιά,
ασπόνδυλη ήταν ζωγραφιά.
Παντού απλώθηκε σιγή.
Βουβάθηκε ακόμη κι η καρδιά μου.

Ο Κυριάκος Παπαδόπουλος
γεννήθηκε στη Λεμεσό.
Σπούδασε χημεία στην Πράγα
και ειδικεύτηκε στην
Οινολογία, αποκτώντας
δίπλωμα Master of Science.

Εργάστηκε σε Κέντρο Ερευνών και ασχολήθηκε με
την έρευνα στον κλάδο της Βιολογίας. Εργάστηκε
επίσης σαν συντάκτης στον ραδιοσταθμό της
Πράγας, στο τμήμα εξωτερικών μεταδόσεων, την
εποχή της δικτατορίας στην Ελλάδα. Στην Κύπρο
ζει από το 1976. Εργάστηκε για πολλά χρόνια στην
οινοβιομηχανία ενώ ταυτόχρονα ασχολείτο με την
συγγραφική δραστηριότητα, με ειδίκευση στο
ιστορικό μυθιστόρημα, στην οινολογία και στα
έργα επιστημονικής φαντασίας. Από το 2007
ασχολείται με τη συγγραφική του δουλειά, με την
έρευνα και σαν σύμβουλος σε διάφορες εταιρείες.
Είναι μέλος της Επιτροπής Εμπειρογνομόνων
Οίνων και Γραμματέας του Συνδέσμου Οινοποιείων
Κύπρου.

Αυτή είναι η τρίτη ποιητική συλλογή που εκδίδει.
Η πρώτη εκδόθηκε τον Ιούλιο 2009 κι έχει τον
τίτλο «Κύπρια Πάθη» και η δεύτερη τον Σεπτέμβρη
του 2009 με τίτλο «Δελτία αγάπης»

Κυριάκος Δ. Παπαδόπουλος
Αγίου Επικτήτου, 45,
Άγιος Αθανάσιος,
4107 Λεμεσός.
Τηλ. 25729819
Web page: www.kyriapap.com
E-mail: kyriapap@cytanet.com.cy

Ἡ Νεφέλη αφρολουΐεται, ντύνεται εἶς ἄετρα
αἰθέριων φτερουχίβματα τὴν παίρνουε εἶς ἄετρα
Νεραΐδες τὴ θούδουε, νύμφες τῆς μιλούνε
χιλιάδες ἄετρα πέφτοντας τὰ χεῖλη τῆς φιλοῦνε.

POWER
PUBLISHING

ISBN:978-9963-688-10-4

